

ALEX
SCARROW

JAZDCI
ČASOM

2013 1941
ABSOLÚTNA VOJNA

ALEX SCARROW v minulosti pracoval ako grafik. Neskôr sa rozhodol tvoriť počítačové hry. Nakoniec dospel a stal sa z neho spisovateľ. Napísal niekoľko úspešných trilerov a filmových scenárov, ale až pri knihách pre mladých získal možnosť naplno rozvinúť myšlienky a predstavy, s ktorými sa pohrával v čase, keď vymýšľal počítačové hry.

Žije v anglickom meste Norwich so synom Jacobom, s manželkou Frances a dvomi tučnými potkanmi.

Toto sú všetky misie **JAZDCOV ČASOM**:

PRVÁ MISIA
DNI PREDÁTOROV
KÓD APOKALYPSY
ABSOLÚTNA VOJNA

ABSOLÚTNÁ VOJNA

ALEX SCARROW

slovart

TEXT:

Copyright © Alex Scarrow 2011

COVER:

Cover design by James Fraser

Photography by Neil Spence

Translation © Klára Kruteková 2015

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2015

ISBN 978-80-556-0950-8

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Venujem „Tajnému spolku“: Shannon, Wendy a Rowanovi...
trom ľuďom na planéte Zem, ktorí vedia,
ako sa tento príbeh končí*

PROLÓG

2051, New York

Joseph Olivera sa zahľadel na zaplavenú panorámu mesta New Jersey. Atlantický oceán si kúsok po kúsku odhrýzal z východného pobrežia Spojených štátov a spod jeho ligo-tavej hladiny vytrčali už iba vrcholky výškových budov. Keď vrtuľník preletel ponad Manhattan, Joseph si všimol, že ostrov sa ešte stále drží nad vodou. Hrádze vystavané po jeho obvodě ho mali udržať v suchu približne desať rokov – aspoň také boli odhady odborníkov.

Len čo minuli manhattanské mrakodrapy, zamierili k námestiu Times Square. Naľavo bol Central Park plný opustených vrakov áut, ktoré pripomínali kôpky zhrdzavených hračiek.

Joseph bol hrozne nervózny. Pri predstave, že sa stretne zoči-voči so záhadným a legendárnym *Roaldom Waldsteinom*, sa triasol ako osika.

UROBÍM dobrý dojem, opakoval si v duchu a znova sa zaprisahal, že sa nebude zajakávať ako obyčajne, keď je pod tlakom. Musí sa vyhýbať slovám, ktoré obsahujú písmeno „s“. Dookola si nacvičoval pozdrav. Nenachádzalo sa v ňom nijaké písmeno „s“ a znelo to takmer normálne.

Vrtuľník práve krúžil nad strechou najvyššej budovy s výhľadom na Times Square. Obiehal okolo pristávacej plochy ako pes, ktorý si hľadá miesto v pelechu. Námestie pripomínalo neživú mátohu – bolo tam zopár chodcov, jeden či dva elektrické autobusy a veľa zadebnených budov. Joseph

si uvedomil, že hoci hrádze dokážu udržať stúpajúcu morskú hladinu pod kontrolou, je to zbytočná námaha.

Toto mesto aj tak umiera.

Keď pomaly dosadli na prístávaciu plochu, pilot vypol motor. Počkal, kým sa rotory dokrúti, potom otvoril posuvné dvere a pokynul Josephovi, aby ho nasledoval.

„Pán Walds-s-stein je tu?“ opýtal sa nervózne Joseph. „V hoteli Morriott?“

„Pán Waldstein tu teraz býva. Minulý rok sa rozhodol kúpiť tento hotel.“

Pilot odprevadil Josepha do budovy, potom zišli dole schodiskom až do malej haly, kde zastali pred dvojkrídlými dverami.

„Za týmito dverami je jeho súkromný byt. Žije sám.“ Pilot sa skúmavo pozrel na Josepha. „Máte veľké šťastie, že sa s ním môžete osobne stretnúť. To nerobieva... *nikdy*.“

„V celom hoteli býva úplne sám?“ vyzvedal Joseph.

Pilot jeho otázku ignoroval. „Dám vám niekoľko dobrých rád. Aj keď sa vám môže zdať hrubý, nerobí to úmyselne. Na zdvorilostné frázy skrátka nemá čas.“

„Ch-chápem.“

„Nesnažte sa mu líškať. A vôbec mu nevravte, že je génius, vizionár alebo úžasný chlapík. To počul už miliónkrát. Len by ste ho tým podráždili.“

Takže na svoj naučený pozdrav môžem zabudnúť.

„A čo je najdôležitejšie, nepýtajte sa ho na ten ,incident‘.“

„Aký incident?“

„Chicago.“

No jasné, mal na mysli udalosť, ktorá sa stala v Chicagu v roku 2044. Vtedy sa Waldstein prvý raz dostal do pozornosti verejnosti.

„Dobre,“ prikývol roztrasene Joseph.

„Budte zdvorilý a úprimný,“ pokračoval pilot s povzbudivým úsmevom, „... a všetko bude v poriadku.“ Stisol tla-

čidlo na internom telefóne. „Pán Waldstein, priviedol som doktora Josepha Olivera.“

Joseph sa pozrel do malého zrkadla na stene vedľa dverí. Narovnal si kravatu a uhladil neposlušné čierne vlny. Kiežby si ráno dal s úpravou tmavého strniska väčšiu námahu.

Nad dverami zablikalo zelené svetielko. „Môžete ísť dnu,“ oznámil mu pilot.

Joseph potisol dvere a linoleum pod jeho nohami vystriedal mäkký koberec. Ocitol sa v luxusnom apartmáne, ktorého steny tvorili obrovské okenné tabule. Okrúhlu miestnosť zo všetkých strán zaplavovalo slnečné svetlo. Joseph prižmúril oči, ale v oslnivej žiare rozoznával len siluetu hlavy a pliec.

„Pán Walds-s-stein?“ ozval sa a dlaňou si zaclonil oči.

Miestnosť bola obrovská. V priemere mohla mať dvanásť až pätnásť metrov. Keď sa Josephove oči prispôsobili svetlu, všimol si, že v miestnosti sa nachádza len posteľ, stôl a niekoľko škatúl plných papierov. Zvyšok tvoril prázdny priestor.

Čím bol Joseph bližšie, tým jasnejšie rozoznával Waldsteinov typický strapatý vlnitý účes a úzke plecia.

„Je mi ctou s-stretnúť sa s vami, pán Waldstein.“

Silueta pred oknom sa pohla.

„Slečna Sloboda už kráča po vode.“

Joseph nemal ani potuchy, čo tým Waldstein myslel.

„Prepáčte, zmiatol som vás,“ zachechtal sa Waldstein. „Myslel som tým Sochu slobody. Ostrov slobody a podstavec, na ktorom socha stojí, sú už pod hladinou, takže to vyzerá, akoby kráčala po vode.“

„Ach tak,“ prikývol Joseph. „Už chápem, čo tým mys-s-s... s... s...“ snažil sa zvíťaziť nad ťažkým slovom. Cítil, ako mu horia líca, no napokon len nahnevane pokrútil hlavou a slovo zostalo nedopovedané. „Os-s-s... prepáčte. Mám problém s...“

„Koktaním?“ Waldstein mu naznačil, aby sa posadil. „Netrápte sa. To nie je dôležité.“ Potom otvoril fascikel a prelistoval niekoľko vytlačených papierov. „Doktor José Olivera...“

„Zmenil som si meno na *Joseph*, pán Waldstein. Lebo... ehm... ak máte cudzokrajné meno, ľudia si myslia, že medzi vami vznikne jazyková bariéra.“ Rozpačito sa poškrabal po brade. „Angličtinu ovládam tak dobre ako rodnú...”

„... španielčinu,“ dopovedal Waldstein.

Joseph prikývol. Bol vďačný, že nemusel vysloviť to ťažké slovo.

„Doktor Olivera, pravdepodobne patríte k najväčším odborníkom v oblasti umelej inteligencie.“

Buď sebaistý, Joseph.

„To je pravda.“

„Vaša práca pre niekoľko najväčších vojenských friem, ktoré vyvíjajú geneticky modifikované bojové jednotky, je pôsobivá. Jednotky práve testuje armáda Spojených štátov.“

„Presne tak.“

„A píše sa tu, že ste veľký zástanca hnutia proti cestovaniu v čase.“

„Áno, som.“

Waldstein sa naklonil dopredu a uprene sa zahľadel na Josepha. „Rád by som vedel prečo.“

Zdalo sa, že ho skúša.

„Každý, kto s-s-sa zaoberá vedou, vie, že dočasné naruš-
-š-š... š...“ rozhodol sa, že to povie inak. Zhlboka sa nadýchol, aby sa upokojil a prestal koktať. „Cestovanie v čase je potenciálne najničivejšou technológiou, aká bola kedy vynájdená. Jej kinetická energia by teoreticky mohla spôsobiť koniec, nuž... *všetkého*.“

Waldstein neodpovedal, lebo očakával, že si od neho vypočuje viac.

„Pán Waldstein, verím, že s-sú na s-svete veci, s ktorými by sme sa nemali *nikdy* zahrávať. V túžbe po poznaní môžeme naraziť na dvere, ktoré by mali os-stať zatvorené. Ak existuje Boh... AK existuje Boh, tak táto *technológia*, toto poznanie by malo slúžiť iba jemu. Tomu verím.“

Joseph sa na chvíľu odmlčal. Srdce sa mu rozbúchalo ako splašené, keď si uvedomil, že teraz asi povie poriadnu hlúposť.

„To, čo sa stalo v Chicagu v roku 2044, bolo veľmi nebezpečné. No všetko, čo s-ste urobili potom, pán Waldstein, bolo správne. Myslím si, že vaša kampaň proti ďalším experimentom je doslova *všetkým*, čo stojí medzi ľudstvom a...“ Joseph premýšľal, ako by vetu dokončil. Aké slovo má použiť? *Aké?!*

„Jeho záhubou?“ dopovedal zaňho Waldstein.

Joseph prikývol. „Áno, to je ono... *záhubou*.“

Waldstein sa ani nepohol, z očí sa mu nedalo vyčítať vôbec nič. Joseph sa už začínal obávať, že poznámkou o udalosti v Chicagu všetko pokazil, keď Waldstein prehovoril: „Doktor Olivera, pracujem na – ako by som to nazval – *projekte*. A bol by som rád, keby ste sa stali jeho súčasťou.“

„Na projekte?“ zopakoval Joseph.

Waldstein prikývol. „Na *nesmierne* dôležitom projekte.“

Joseph od prekvapenia otvoril ústa. „Pracovať s vami? Bol... bol by som poctený, keby som mohol pracovať...“

„Neunáhlite sa. Ide o jednosmerný lístok. Vyžaduje si to *absolútne utajenie*. Nebudete o tom môcť nikomu povedať, *nikdy*. Budeme pracovať v úplnej izolácii.“

Joseph na sebe cítil Waldsteinov prenikavý pohľad. Dôkladne ho sledoval a hľadal čo i len náznak pochybností. „Musíte si uvedomiť, že ak sa ku mne pridáte – teda ak sa rozhodnem, že vám môžem veriť – už nebude cesty späť.“

Joseph si nebol celkom istý, čo tou „cestou späť“ myslí. Že by to bola skrytá vyhrážka? Waldstein bol predseda miliardár, mocný muž. Nikto, koho by ste mohli len tak oblafnúť.

Niežeby na tom záležalo. Joseph nebol typ človeka, ktorý by prezrádzal služobné tajomstvá a kradol nápady pre konkurenciu. Jeho vášňou bola veda. Túžil po poznaní.

A tento muž, Waldstein, bol vizionár. Génus. Joseph bol ohromne šťastný, že sa s ním mohol vôbec stretnúť, nieto

pracovať po jeho boku. V tej chvíli neexistovali nijaké pochybnosti. V hlave doktora Josepha Olivera určite nie.

Bola tam iba zvedavosť, ktorá ho prinútila položiť mu poslednú otázku: „Pán Waldstein, mohli by ste mi niečo povedať o tom projekte? Aspoň jeho hlavnú myšlienku.“

Waldstein si podoprel bradu a zatvoril oči, aby v pokoji popremýšľal. Joseph to využil a poobzeral sa po obrovskej miestnosti zaliatej slnečným svetlom, ktoré prúdilo dovnútra cez dokonale čisté okná. Tento muž s portfóliom technologických patentov bol na najlepšej ceste dostať sa na zoznam najbohatších ľudí v krajine. Napriek tomu bolo jeho obydlie stelesnením jednoduchosti.

Posteľ.

Stôl.

Pár stoličiek.

A nič iné. Veď čo viac skutočný génius potrebuje? Jeho myseľ je palác, kde prebývajú poklady, ozajstné umelecké diela, a kde sa odohrávajú všetky pôžitky.

Po chvíli Waldstein spustil ruky a otvoril oči. „Práca, o ktorej hovoríme, je veľmi jednoduchá. Ide o záchranu ľudstva pred sebou samým.“

Joseph zahliadol za Waldsteinovými úzkymi plecami obrysy Sochy slobody, ktorá sa vlnila asi kilometer a pol od nich. Waldstein mal pravdu. Skutočne vyzerala, akoby stála priamo na hladine.

Ako Ježiš, ktorý kráča po vode.

„Tak povedzte, môžem rátať s vašou pomocou? Pomôžete mi zachrániť ľudstvo pred sebou samým?“

Od prvého momentu, ako vstúpil do miestnosti a ocitol sa zoči-voči géniovi, bola v mysli doktora Olivera len jediná odpoveď: „Áno.“

1. KAPITOLA

2001, New York

Sal stála pred Weismanovým obchodom s divadelnými potrebami a hľadela cez špinavé sklo výkladu.

Na chodníku, ktorý majiteľ obchodu zaplnil kadejakými vecami, bol rozložený jeden a polmetrový mahagónový Indián, truhlica plná detského oblečenia i zaprášené knihy nakladané v debničkách na zeleninu.

Obchod bol vzdialený od základne asi pätnásť minút a Sal sa odtiaľ podarilo zohnať oblečenie pre Liama, Boba a Becky na predchádzajúcu misiu. Predtým si nebola istá, či tam nájde niečo vhodné, ale na jej prekvapenie medzi haldami šatstva, čo páchlo po guľôčkach proti moliam a po levandulovom mydle, objavila kúsky, v ktorých všetci traja prekázli do dvanásteho storočia ako ufúlení roľníci.

Ten obchod musím zase navštíviť, pomyslela si Sal, keď sa vracala cez brooklynské uličky a v igelitových taškách niesla stredoveké kostýmy.

V ten deň však nehľadala oblečenie pre ostatných. Vo výklade na ošarpanom drevenom hojdacom kresle sedelo niekoľko plyšových hračiek a bábik, akoby pózovali na rodinnú fotografiu. Bol tam aj klaun, ktorý by akémukoľvek dieťaťu mohol spôsobiť nočné mory, slon s veľkými ušami, žaba, z ktorej trčala výstuž, a malý nebovomodrý macík s gombíkom namiesto jedného oka a s vytŕčajúcimi nitkami na mieste, kde bolo kedysi druhé oko.

„Poznám ťa,“ zašepkala Sal.

Smutného macíka si všimla už pri prvej návšteve obchodu, no neskôr naňho zabudla.

Teraz tam znova stála a hľadela naňho. *Niečo* jej pripomínal. Že by nejakú postavičku zo starej kreslenej rozprávky? Matná spomienka jej nenávratne vyfučala z hlavy ako obláčik dymu.

Minulú noc mala zase sen. Nie, nebol to sen, ale *nočná mora*. Opäť prežívala moment, keď ju Foster zachránil pred istou smrťou, aby ju naverboval do Spoločnosti. Ich bytový dom, vysokánska veža zo skla a z ocele, aké v dnešnej dobe môžete vidieť takmer po celom Bombaji, bol v plameňoch. Jeho oceľová konštrukcia sa ohýbala a hrozilo, že sa zrúti.

V dnešnej dobe? Pochádzala síce z roku 2026, no *dnešná doba* bol rok 2001, v ktorom sa nachádzala ich základňa alebo nový domov.

V posledných sekundách života jej dal Foster na výber: buď bude pracovať pre Spoločnosť, alebo zostane s rodinou a zomrie v plameňoch rúcajúcej sa budovy.

Dostala na výber.

V skutočnosti si vôbec nevybrala. Otec to urobil za ňu, keď ju sotil k starcovi, zatiaľ čo mama kričala a plakala, že ju chce posledný raz objat'.

Prestaň! Prestaň!

Sal si zahryzla do pery. Nechcela si to znova premietat', lebo jej spomienky boli stále čerstvé. Už bolo po všetkom, jej rodičia sa premenili na prach a ona bola namiesto Bombaja v New Yorku. *Dokonané*. Alebo, lepšie povedané, ešte to len bude dokonané. Stane sa to až o dvadsaťpäť rokov.

Aspoň trochu to utíšilo jej bolesť zo straty rodičov. Bolesť z toho, že tragicky zomreli s ostatnými, keď sa budova zrútila. Pretože *v tej chvíli* – a to jej najviac zamestnávalo myseľ – boli jej rodičia nažive. Zatiaľ boli v jej veku a až o dvanásť rokov, v roku 2013, sa mali stretnúť na veľtrhu spotreb-

nej elektroniky v Dillí. Obe rodiny s ich svadbou s radosťou súhlasili a ešte v ten istý rok začala Sal rásť v maminom brušku.

A teraz hľadela na modrého macíka, ktorého mal Rakesh, najmladší syn susedov Chaudhryovcov, stále pri sebe. Neexistoval nijaký logický dôvod, aby sa objavil v New Yorku v roku 2001, no *nepochybne* to bol macík, ktorého videla v poslednej sekunde starého života v roku 2026.

„Som si istá, že je to ten istý macík,“ zašepkala si pre seba a zachmúrila sa. Oči ju ešte nikdy nezradili. Dokázala si zapamätať tie najmenšie detaily: gombík namiesto jedného oka zašitý len cez tri zo štyroch dierok, ošúchanú modrú látku na ľavej labke, pričom látku na pravej labke akoby niekto vymenil.

Odhrnula si ofinu za ucho a čelom sa oprela o výklad. Vždy zachytila detaily, ktoré iným unikli, videla štruktúru v niečom, čo na prvý pohľad vyzeralo chaoticky. Práve preto bola taká dobrá v hre Pikodu.

„Je to ten istý macík,“ znova zašepkala.

Džáhula, ako je to vôbec možné?

Zrazu jej vo vrecku bundy zavibroval mobil. Chvíľu v ňom šmátrala, až ho nakoniec vytiahla.

„Áno?“ ozvala sa.

„Na niečo si zabudla,“ karhala ju Maddy.

„Zabudla? A na čo?“

„Dnes ráno. Výlet do múzea. Pamätáš?“

Sal si zahrešila popod nos. Jasný, rozprávali sa o včera večer pred spaním. No po tej *nočnej more* na to celkom zabudla. „Už som na ceste.“

„Stretneme sa na mieste, ak chceš. Čo tak na prednom schodisku do múzea?“

„Dobre.“

„O hodinu?“

„Môže byť.“

Sal zaklapla mobil a zase sa zahanbila, ako nemoderne vyzeral v porovnaní s T-budmi, ktoré mal v Bombaji takmer každý.

Ešte raz sa pozrela na modrého macíka, ktorý vo výklade vôbec nemal byť. Aj on na ňu hľadel jedným okom, akoby chcel od nej vysvetlenie, prečo si to myslí.

2. KAPITOLA

2001, New York

Maddy viedla celú skupinu do vstupnej haly Amerického prírodovedného múzea. Foster ich tam vzal po tom, čo ich naverboval do Spoločnosti: Maddy zachránil z lietadla len pár sekúnd predtým, než sa rozpadlo priamo vo vzduchu, a Liama zobral z potápajúceho sa Titaniku. Bol to spoločný výlet za odmenu. Dostali šancu prežiť a dotknúť sa histórie, a za jej zachovanie zobrali na seba zodpovednosť.

Podporné jednotky Bob a Becky si premeriavali obrovskú kostru brachiosaúra, ktorá sa vynímala vo vstupnej hale. Ich silikónové mozgy zaznamenávali vzhľad, zvuky a vôň múzea, a triedili ich na užitočné a nepodstatné dáta.

Liam bol na rozdiel od nich nadšený, že znova vidí dinosaura. Okolo dlhého plastového podstavca, na ktorom stála jeho kostra, postával hlúčik školákov. Deti držali v rukách písacie podložky a udivene zakláňali hlavy, aby si mohli poobzerať obrovské prastaré kosti.

Liam kývol na starého strážnika. „Ahoj, Sam, ako sa darí?“

„Hm?“ zamračil sa strážnik. „Moment! Odkiaľ, dočerta, vieš moje...“

„Stretli sme sa véeélmi, véeélmi dávno,“ uškrnul sa Liam.

Maddy štychla Liama do rebier a ťahala ho preč od strážnika, ktorý si ich začal podozrievavo premeriavať.

„Vieš, že naša Spoločnosť musí zostať *prísne utajená*.“

„Veď on si to nemôže pamätať. Vtedy som bol oblečený ako nacist.“

„A tá časová línia je vymazaná,“ dodal Bob. „Strážnik si na ich stretnutie nespomenie, lebo...“

Maddy zdvihla obe ruky, aby ich utíšila. „V poriadku, Bob, ale *snažme sa byť nenápadní*. A keď sme pri tom, Liam, správaj sa ako dospelý.“

Liam prikývol. „Máš pravdu. Prepáč.“

„Okej,“ uzavrela Maddy a zatrúbila do vreckovky. Cítila sa otrasne a vôbec nemala náladu na žarty. Včera večer sa pravdepodobne nakazila od chlapíka za pultom v Pizza-Lande, ktorý im na pizzu pridal aj niekoľko kvapiek neželanej omáčky grátis. „Dnes sa naučíme trochu viac z histórie,“ smrkla a utrela si nos. „Dobre nám padne stráviť trochu času mimo základne.“

„Presne tak,“ súhlasila Sal.

„A vy, dvaja,“ obrátila sa k Bobovi a Becky, „sa neopovážte celé dopoludnie blúťúťovať, ale snažte sa čo najlepšie využiť čas. Počúvajte, ako sa ľudia rozprávajú, všimajte si, ako sa hýbu, a podobné veci.“ Pozrela sa na Boba. „Hlavne ty, Bob. Stále mi pripadáš strnulý a neprirodzený. Musíš sa naučiť, ako byť v pohode.“

Bob sa však tváril nechápavo. „Viete čo, zabudnite, čo som povedala a snažte sa jednoducho zapadnúť do davu.“

„Takže,“ pokračovala Maddy, „stretneme sa o dve hodiny v kaviarni na prvom poschodí,“ pokúsila sa o úsmev. „A zabavte sa.“

Pozorovala ich, ako odchádzajú. Liam sa vybral do sály s modelmi dinosaurov, Sal chvíľu premýšľala, než sa rozhodla, že si pôjde pozrieť výstavu o pôvodných obyvateľoch na treťom poschodí, a Bob s Becky sa vybrali rovno za nosom.

Maddy pri pohľade na nich pociťovala materský inštinkt. Boli ako *Kráska a zviera*. Bob mal vyše dvoch metrov, stopäťdesiat kíľ živej váhy a pripomínal obrnený tank v ľudskej koži. Becky bola o pol metra nižšia a mala štíhlu atletickú postavu.

Bob sa stále pohyboval ako obrovský robot a na tvári mal kamenný výraz, vďaka ktorému vyzeral ako neandertálec tesne pred výbuchom hnevu. Becky sa pohybovala s lадnosťou baleríny a bola rovnaký vražedný stroj len v jemnejšom vydaní.

Zvláštne, akí boli odlišní. Ich telá vznikli z rovnakého genetického materiálu, v ich mozgoch boli nainštalované rovnaké operačné systémy, no aj napriek tomu boli ich zážitky a spomienky rozdielne, preto vytvorili dve úplne odlišné umelé inteligencie. Bolo to, akoby Maddy sledovala vyrastať vlastné deti, z ktorých sa stávali jedinečné osobnosti.

Najmä Becky bola nesmierne dôležitá. Ženská podporná jednotka mala v silikónovom mozgu vložené dáta na miniatúrnom pevnom disku, ktorý slúžil na uchovanie tajomstva. Ich posledná misia sa týkala samotného svätého grálu, ktorý obsahoval zakódované tajomstvo ešte z Kristových čias. Aj keď sa Becky podarilo tajomstvo rozlúštiť, nemohla ho nikomu prezradiť, až kým nenastanú „pravé podmienky“. Dovtedy bolo tajomstvo uzamknuté v časti jej silikónovej pamäte.

Maddy však vedela, že to určite nebude nič dobré. A súviselo to s jedným konkrétnym slovom.

Pandora.

Tajomstvá a klamstvá. Neznášala ich. Z tajomstiev nikdy nevzišlo nič dobré. Tajomstvá sú ako žieravina. Presne ako klamstvá, ktoré sa týkali Liama a Sal. No najmä Liama.

Umiera. Cestovanie v čase ho zabíja. Každý výlet cez portál mu ničí bunky, pretože jeho pôsobenie je oveľa agresívnejšie ako pôsobenie silového poľa, ktoré skupinu vracia späť o dva dni v roku 2001.

Vzdychla si. Dokonca i vo svete zamrznutom v dvoch nekonečných dňoch, počas ktorých vídajú rovnaké autá, rovnakých chodcov, rovnaké taxíky, ktoré každý deň v tom istom čase prechádzajú na koniec ich malej slepej uličky,